

Haruki
Murakami

Kronika
vtáčika
na klúčik I.
Straka zlodejka

Haruki Murakami
KRONIKA
VTÁČIKA
NA KLŮČIK

STRAKA
ZLODEJKA

Z japonského originálu preložila
DANA HASHIMOTO

slovar

Copyright © Haruki Murakami, 1994, 1995
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava, 2010
Translation © Dana Hashimoto, 2010

ISBN 978-80-8085-834-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvý diel

Straka zlodejka

Jún a júl 1984

1

Utorňajší vtáčik na kľúčik, o šiestich prstoch a štyroch prsníkoch

Práve som v kuchyni varil špagety, keď zazvonil telefón. Písal som si predohru k Rossiniho opere *Straka zlodejka*, počúvajúc koncert z Rádia FM. K vareniu špagiet to bola hudba ako stvorená.

Keď som zvonenie začul, najskôr som ho mienil ignorovať. Špagety boli chvíľu pred dovarením a Claudio Abbado s Londýnskym filharmonickým orchestrom už tiež tesne pred hudobným vyvrcholením. Napokon som predsa len stíšil plyn, prešiel do obývačky a zdvihol slúchadlo. Myslel som si, že by to mohol byť známy so správou o novom zamestnaní, čo som si hľadal.

„Chcem od teba desať minút,“ vyhrkla na mňa akási žena.

Svojou pamäťou na hlasy ľudí som si dosť istý. Tento hlas mi bol neznámy. „Prepáčte, prosím, koho voláte?“ opýtal som sa slušne.

„No predsa *teba!* Stačí desať minút, tak mi tú chvíľku venuj! Uvidíš, určite si navzájom dobre porozumieme,“ odvetila neznáma. Nízky, mäkký, neuchopiteľný hlas.

„Porozumieme si!“

„Iste, ty a ja.“

Vystrčil som hlavu z dverí a nazrel do kuchyne. Z hrnca so špagetami stúpala biela para a Abbado so *Strakou zlodejkou* takisto napredoval.

„Je mi ľúto, ale práve varím špagety. Nemohli by ste zavolať neskôr?“

„Čože, špagety?!“ zvolala žena naoko zhrozene. „Pol jednástej, dopoludnie, a ty variš špagety?!“

„Ale čo vás do toho! Moja vec! Jem, kedy chcem a čo chcem,“ povedal som trochu podráždene.

„No hej, to je pravda,“ odvetila strohým, nevýrazným tónom. Hlas sa jej aj pri nepatrnom citovom výkyve prudko menil.

„Tak dobre, zavolám teda neskôr.“

„Počkať, počkať,“ zahabkal som. „Ak mi chcete ponúknuť nejaký tovar, volali by ste mi celkom zbytočne. Ja som totiž práve bez práce a kupovať si nemôžem vôbec nič.“

„Ja viem, žiadne strachy.“

„Viete... a čo vlastne?“

„No že si bez práce, nie? Toľko predsa viem. A nechcel by si sa pomaly venovať tým svojim špagetám?“

„Ale... kto vy vlastne...“ chystal som sa práve spýtať, keď žena zložila. Takým celkom nečakaným spôsobom.

Chvíľu som ešte civel na slúchadlo v mojej ruke, kým sa mi to v hlave akosi neurovnilo, no napokon som si spomenul na špagety a prešiel do kuchyne. Vypol som plyn a scedil vodu. Špagety sa kvôli telefonátu trošičku prevarili, na *al dente* boli už trošku primäkké, ale až také zlé to s nimi ešte nebolo.

Porozumieme si navzájom? Jedol som špagety a rozmýšľal. Môžeme si dobre porozumieť v priebehu desiatich minút? Nevedel som si vysvetliť, ako to tá žena myslela. Možno sa telefonovaním iba zabáva. Alebo ide o nejaký nový druh biznisu. Tak či onak, mňa sa to netýka.

No keď som sa vrátil na pohovku do obývačky a zrak mi pri čítaní románu vypožičaného z knižnice občas zabehol k telefónu, začalo mi to jej „v priebehu desiatich minút si môžeme porozumieť“ čoraz väčšmi vŕtať v hlave. Za desať minút

– v čom si akože porozumieme? Keď som sa nad tým zamyslel, žena nám na to od samého začiatku vymedzovala toľko času, presne desať minút. A zdalo sa, že si je vo veci tohto presne vyhradeného časového limitu celkom istá. Že deväť minút by nestačilo, ale jedenásť bolo už priveľa. Práve ako na špagety *al dente*.

Ako som tak o tom premýšľal, úplne ma prešla chuť čítať. Rozhodol som sa, že si vyžehlím košele. Do žehlenia košiel sa púšťam vždy, keď mám v hlave zmätok. Robievam to tak už dávno. Vyžehliť košeľu po mojom znamená vykonať dohromady dvanásť úkonov. Začne sa golierom (líce) (1) a skončí sa lavým rukávom, manžetou (12). Tak žehlím pekne poporiadku a rátam si jeden úkon za druhým. Inak by sa mi to nepodarilo.

Vyžehlil som tri košele, presvedčil sa, či na nich nezostali žiadne záhyby, a povešal som ich na vešiaky. Keď som žehličku vypol a spolu s doskou uložil do odkladacieho priestoru v stene, konečne som nadobudol pocit, že sa mi veci v hlave ako-tak utriاسli.

Vy Kročil som, že sa pôjdem do kuchyne napiť, vtom však opäť zazvonil telefón. Chvíľu som váhal, no napokon som sa predsa len rozhodol zdvihnúť. Keby to bola zase tá žena, môžem sa vyhovoriť, že práve žehlím, a hneď zložiť.

Tentoraz mi však volala Kumiko. Hodinové ručičky ukazovali pol dvanástej. „Tak ako?“ spýtala sa.

„Všetko v poriadku,“ povedal som.

„A čo práve porábaš?“

„Žehlil som.“

„Stalo sa niečo?“ V jej hlase zarezonoval drobný záchvev napätia. Ona totiž dobre vie, že žehlím, keď mám v hlave nejaký zmätok.

„Len som si jednoducho vyžehlil košele. Nič sa nedeje,“ sadol som si na stoličku a preložil slúchadlo z ľavej ruky do pravej. „A čo ty? Potrebuješ niečo?“

„Počuj, vieš písať básne?“

„Básne?“ spýtal som sa prekvapene. Básne? Čo tým myslíš? Aké básne?!

„Jedna známa má vydavateľstvo časopisov, vychádza tam literárna revue pre mladé dievčatá a hľadajú niekoho na výber a korektúru básní. Okrem toho treba ešte každý mesiac napísať jednu krátku básničku na titulnú stranu. Pomerne jednoduchá robota, a celkom slušne platená. Samozrejme ako brigáda, ale keby si sa osvedčil, možno by ťa potom vzali za redaktora...“

„Jednoduchá?“ zháčil som sa. „No počkaj, počkaj! Ja predsa hľadám prácu pre právnicka! Čo s tým má spoločné akási korektúra básní?!“

„A nehovoril si, že si na gymnáziu niečo písal?“

„To boli noviny! Školské noviny. O tom, že tá a tá trieda zvíťazila vo futbalovom turnaji, alebo že náš fyzikár leží v nemocnici, lebo sa zrútil zo schodov, takéto banálne správičky, to som písal. Básne nie. Tie ja písať neviem!“

„Básne, básne! Ale veď vieš, aké asi môžu čítať také stredoškolačky. Nehovorím ti predsa, aby si sa svojimi veršami zapísal do dejín literatúry! Aké napíšeš, také budú, to stačí. Nechápeš?“

„Nebudú, lebo určite nedokážem napísať žiadnu báseň. Nikakú som nenapísal doteraz, nenapíšem ani odteraz,“ povedal som rázne. Čo jej to len napadlo!?

„Hmm,“ zatiahla manželka sklamane. „Práca pre právnicka, jasné, ibaže taká sa asi dosť ťažko nájde, nie?“

„Popýtal som sa na viacerých miestach. Pomaly by mi mali prichádzať nejaké odpovede, a keby to nevyšlo, potom uvidím, čo ďalej.“

„Áno? Tak dobre, ako myslíš. Mimochodom, aký je dnes vlastne deň?“

„Utorok,“ povedal som po chvíľke rozmýšľania.

„Aha, tak nezašiel by si do banky a nezaplátil plyn a telefón?“

„Dobre. Pôjdem pomaly nakúpiť niečo na večeru a cestou sa teda zastavím v banke.“

„Čo urobíš na večeru?“

„Ešte neviem. Porozmýšľam pri nákupe.“

„Vieš,“ začala manželka iným tónom, „napadlo mi, že s hľadáním práce by si sa ani nemusel tak veľmi ponáhľať.“

„Prečo?“ spýtal som sa, lebo ma zasa prekvapila. Ako by sa zrazu všetky ženy na svete rozhodli, že mi budú telefonovať a ohurovať ma. „Veď podpora v nezamestnanosti mi onedlho skončí. Nemôžem sa predsa donekonečna flákať, či ako?“

„Pozri sa, mne jednak práve zvýšili plat, a jednak sa mi v tom druhom zamestnaní tiež celkom darí, aj nejaké úspory máme, takže pokiaľ nebudeme neskromní, vyžijeme, nie? Prekážalo by ti, keby si bol doma ako doteraz a staral sa o domácnosť? Vedel by si si predstaviť taký spôsob života?“

„Neviem,“ odpovedal som úprimne. Neviem.

„Skús si to v pokoji rozvážiť,“ povedala manželka. „A čo kocúr, vrátil sa?“

Až po jej otázke som si uvedomil, že som si od rána vôbec nespomenul na kocúra. „Nie, zatiaľ sa nevrátil.“

„Mohol by si sa trochu poobzerať po okolí? Veď to je už vyše týždňa, čo zmizol.“

Zamrmlal som, že môžem, a zase som si prehodil slúchadlo do ľavej ruky.

„Myslím, že bude v záhrade toho prázdneho domu na konci uličky. Vieš, tá záhrada s kamennou sochou vtáka. Niekoľko ráz som ho tam totiž videla.“

„Na konci uličky?“ začudoval som sa. „A ty si tam už niekedy bola? To počujem prvý raz...“

„Prepáč, musím končiť. Už sa mi treba vrátiť do práce. A po tom kocúrovi sa poobzeraj, dobre?“

Zložila. A ja som opäť chvíľu zísal na slúchadlo, než som ho konečne položil.

Zaujímalo ma, čo mohlo Kumiko priviesť do uličky. Aby sa tam z našej záhrady dostala, musí preliezť tvárniový plot, a pritom tam predsa nie je nič, čo by jej malo stáť za toľkú námahu.

Vošiel som do kuchyne, aby som sa napil, potom som vyšiel na verandu a skúsil preskúmať kocúrovu misku, ale suše-

ných rybičiek v nej bolo presne toľko, koľko som ich tam večera nasypal, nechýbala ani jediná. Kocúr sa nevrátil. Postál som na verande a spočinul zrakom na našej záhradke, presvietenej slnkom začínajúceho leta. Nie že by to bola záhrada, ktorá by nejako mimoriadne potešila oko. Slnko sa do nej dostane denne len na celkom krátky čas a zem je preto stále čierna a vlhká, takže žiadna sláva, akurát dva-tri kríky hortenzií v rohu. A ja hortenzie vlastne ani nemám rád. Z krovia v susednej záhrade bolo počuť prenikavý piskot vtáka, úplne pravidelný, akoby mechanický. Volali sme ho „vtáčik na kľúčik“. Kumiko ho tak nazvala. Nevie, ako sa v skutočnosti volá. Ani ako vyzerá. V každom prípade tento vtáčik na kľúčik priľietal do blízkeho krovia každý deň a natahoval pružinku tichého sveta, do ktorého patríme aj my.

Takže hľadať kocúra, pomyslel som si. Mačky som mal rád. Teda aj tohto kocúra. Ibaže mačky majú svoj mačací spôsob života. Určite to nie sú žiadne hlúpe živočíchy. Keď sa kocúr stratí, znamená to, že sa mu niekam zachcelo. Keď poriadne vyhladne a bude dostatočne vyčerpaný, iste sa vráti. No ale ja ho na Kumikino želanie hľadať, samozrejme, pôjdem. Veď nemám čo iné robiť.

Začiatkom apríla som dal výpoveď v advokátskej kancelárii, kde som dovtedy pracoval, aj keď som na to nemal nijaký zvláštny dôvod. Ani že by sa mi nebola páčila náplň práce. Pravda, bohvieako zaujímavá robota to nebola, ale neplatili zle a atmosféra na pracovisku bola tiež celkom príjemná.

V advokátskej kancelárii som bol, jednoducho povedané, špecializovaný poslík. Jednako si myslím, že som pracoval dobre. Hovoriť takto o sebe, to vyznie asi hlúpo, zdá sa mi však, že pri plnení všelijakých praktických úloh som si počínal dostatočne šikovne. Myslí mi to rýchlo, konám obratne, nestážujem sa, veci posudzujem realisticky. Preto keď som vyrukoval s výpoveďou, starý šéf, čiže otec z dvojice advokátov, majiteľov kancelárie, dokonca navrhol, že by mi trochu aj mohli zvýšiť plat.

Výpoveď som však podal aj napriek tomu. Nie že by som mal nejaký jasný zámer alebo predstavu o tom, čo ďalej. Ešte raz sa zavrieť doma a pustiť sa znovu do príprav na advokátske skúšky, to určite nie, už len to pomyslenie, no hrôza! Veď napokon, teraz som sa ani nechcel stať advokátom. Jednoducho som v tej kancelárii nemienil zostať navždy, nechcel som tú prácu robiť večne a myslel som si, že keď už mám odísť, tak je práve najvyšší čas. Keby som bol zostal, iste by som tam strávil celý svoj život. A už mám predsa po tridsiatke.

Keď som pri večeri prehodil „Asi podám výpoveď, vieš?“, Kumiko na to povedala len: „Aha.“ Nechápal som, čo týmto „aha“ mieni, ale ona poznamenala iba toľko, a potom sa na dlhšie odmlčala.

Ale keďže som to ani ja ďalej nerozvádzať, napokon ešte dodala: „Keď myslíš, tak podaj, no nie? Tvoj život, naložíš s ním, ako sám uznáš za vhodné.“ To bolo všetko, čo povedala, potom sa pustila paličkami do ryby, odstraňovala z nej kostičky a odkladala ich do jedného rohu štvorhranného taniera.

Manželka pracovala ako redaktorka časopisu, špecializovaného predovšetkým na tematiku zdravých potravín a biostravy a bola za to celkom dobre platená, popritom ešte dostávala menšie zákazky na ilustrácie (vyštudovala vlastne dizajn a perspektívne chcela pracovať ako ilustrátorka na voľnej nohe) od svojej kamarátky, redaktorky iného časopisu, čo jej tiež pomerne dobre vynášalo. Ja by som mohol nejaký čas poberať podporu v nezamestnanosti. No a keď teraz zostanem doma a každý deň urobím, čo v domácnosti treba, ušetríme zbytočné výdavky na reštaurácie či upratovačku, takže náš život by sa v podstate nemal veľmi líšiť od toho, keď som aj ja pracoval a zarábal.

Takto som teda prestal pracovať.

Keď som sa vrátil z nákupu a ukladal potraviny do chladničky, zazvonil telefón. Jeho cenganie mi pripadalo akési zúrivé. Postavil som do polovice otvorený umelohmotný téglik s tofu na stôl, prešiel do obývačky a zdvihol slúchadlo.

„Tak čo, špagety dovarené?“ ozvala sa tá žena.

„Dovarené,“ povedal som. „A teraz musím ísť hľadať kocúra.“

„Ale no tak, hľadanie kocúra môže desať minút celkom iste počkať. To je predsa iné ako varenie špagiet.“

Neviem prečo, ale zložiť som jednoducho nedokázal. V hlase tej ženy bolo čosi, čo ma upútalo. „A možno aj, keď len tých desať minút,“ súhlasil som.

„Takže my dvaja si určite porozumieme, však?“ zatiahla žena ticho. Predstavil som si, ako sa na druhom konci linky pohodlne usádza na stoličku a prehadzuje si nohu cez nohu.

„No, to teda neviem,“ zapochyboval som. „Predsa len, desať minút...“

„Vieš, desať minút môže byť aj oveľa dlhších, než to pripadá tebe.“

„A ty ma naozaj poznáš?“ vyzvedal som.

„Samozrejme. Veľakrát sme sa stretli.“

„Kedy? Kde?“

„No niekedy a niekde,“ odpovedala. „Keby som ti to tu teraz vysvetlovala, desať minút by nám nestačilo. Dôležitý je predsa tento okamih. No nie?“

„Tak mi teda predlož nejaký dôkaz. Toho, že ma poznáš.“

„Napríklad?“

„Koľko mám rokov?“

„Tridsať,“ odpovedala okamžite. „Tridsať a dva mesiace. Stačí?“

Zostal som ticho. Táto ženská ma naozaj pozná. Ale nech som rozmýšľal akokoľvek, jej hlas mi nebol povedomý. „Tak, a teraz si skús vybaviť ty mňa,“ povedala vyzývavo. „Predstavíš si ma podľa môjho hlasu. Aká som, áno? Koľko mám asi rokov, kde práve som a v akej polohe, a podobne, dobre?“

„Neviem,“ povedal som.

„No len to pekne skús!“

Pozrel som sa na hodinky. Uplynula ešte len minúta a päť sekúnd. „Neviem,“ opakoval som.

„Tak potom ti to porozprávam sama,“ povedala. „Som teraz v posteli, vieš? Práve som sa osprchovala a nič na sebe nemám.“

Mlčky som zavrtil hlavou. Veď to je hotový sex cez telefón!

„Alebo si mám radšej obliecť nejakú spodnú bielizeň? Predstavuješ si možno pančuchy? Tie by sa ti páčili?“

„Je mi to celkom fuk. Urob, ako chceš. Keď si chceš dačo obliecť, prosím. Keď chceš zostať nahá, aj tak dobre. Je mi ľúto, ale ja takúto zábavu cez telefón nepestujem. Mám svoje povinnosti a...“

„Len desať minút. Zo života ti predsa nijako drasticky neubudne, aj keď z neho desať minút venuješ mne. Odpovedz na moju otázku! Mám zostať nahá? Alebo si mám niečo obliecť? Vieš, ja mám všelijaké vecičky. Napríklad čiernu spodnú bielizeň, čipkovanú...“

„Zostaň teda len tak,“ povedal som.

„Takže tak, ako som, nahá, áno?“

„Hej, môžeš byť nahá,“ povedal som. Tak to máme štyri minúty.

„Ochlpenie mám ešte mokré, vieš?“ povedala žena. „Uterákom som si ho poriadne neosušila. Preto ho mám mokré. Teplé a príjemne vlhké. Úžasne jemnučké chlčky. Sýtočierne a mäkučké. Skús pohladkať!“

„Ty, nemaj mi to za zlé, ale...“

„Aj pod nimi je všetko teplučké, vieš? Úplne ako teplý maslový krém. Strašne horúce. Naozaj. Čo myslíš, v akej som teraz polohe? Pravé koleno mám vztýčené a ľavé stehno mierne odsunuté nabok. Ako ručičky na hodinkách, keď ukazujú desať hodín päť minút.“

Podľa tónu jej hlasu som poznal, že neklame. Naozaj má stehná roztvorené do uhla desať hodín päť minút a horúce, vlhké lono.

„Pohladkaj mi pery. Pomaličky, áno? Potom sa roztvorím. Pomaly-pomaličky. Bruškami prstov pomaly hladkaš. Áno, veľmi, veľmi pomaličky, dobre? Druhou rukou sa dotýkaj ľa-

vého prsníka. Odspodu ho nežne podrž na dlani a nadvihni, prstami ľahučko zovri bradavku. A takto to opakuj stále dookola. Až kým už budem skoro tam, áno?“

Bez slova som položil slúchadlo. Potom som sa zvalil na pohovku, pozrel som na hodinky v izbe a zhlboka si vzdychol. Čas, čo som s tou ženou pretelefonoval, bol dohromady iba päť alebo šesť minút.

Ani nie po desiatich minútach zazvonil telefón znova, ale tentoraz som už nezdvihol. Zvonenie sa zopakovalo pätnásť ráz, potom ustalo. Keď sa telefón odmlčal, pohltilo ma hlboké, studené ticho.

Krátko pred druhou hodinou som preliezol tvárniový plot záhrady a zoskočil do uličky. Hovoríme tomu ulička, aj keď to v pravom zmysle slova ulička nie je. Je to čosi celkom nepomenovateľné. Ani cestou to nazvať nemožno. Cesta má začiatok i koniec a zavedie človeka na určité miesto. Táto ulička však nemá ani začiatok, ani koniec, je z oboch strán slepá. Ale ani slepá ulička to nie je. Pretože do tejto sa dá predsa vojsť. Ľudia z okolia nazývali tento chodníček uličkou len z praktických dôvodov. Ulička sa tiahla za vnútornými záhradkami domov a celá merala asi tristo metrov. Široká bola len niečo vyše metra, ale miestami do nej vyčnievali ploty a inde bola zase zaprataná rôznymi vecami, takže v niektorých častiach sa po nej dalo prejsť, len ak sa človek pretlačil bokom. Môj strýko, ktorý nám za smiešne lacný peniaz prenajal tento dom, hovoril, že ulička bola pôvodne prechodná a plnila funkciu skratky medzi dvomi ulicami. V období prudkého hospodárskeho rozmachu sa však dovtedy prázdne priestranstvá zastavali a aj tu vyrástli nové rady domov, ktoré uličku z oboch strán stisli, až zostala celkom úzka. No a obyvateľom potom začalo prekážať, že tesne pred ich domom či záhradou prechádzajú cudzí ľudia, takže prístup do nej postupne celkom spontánne zatarasili. Najprv ju len ledabolo zamaskovali ľahkým plotom, o nejaký čas však sused, ktorý si rozšíril záhradu, úplne zablokoval jeden jej koniec múrom z tvárnic. Nato

uzavreli aj druhý koniec uličky poriadnym drôteným plotom, aby ním ani len pes neprešiel. Sami miestni obyvatelia tú uličku ako skratku veľmi nevyužívali, preto nikto nič nenamietal, aj keď sa oba jej konce zatarasili, veď z hľadiska bezpečnosti to bolo napokon pre všetkých lepšie takto. A teraz to bolo s tou cestičkou ako s nepotrebným kanálom, nikto ňou nechodil a slúžila už len ako neutrálny priestor, deliaci jeden rad domov od druhého. Rástla na nej burina, nahusto opradená lepkavými pavučinami.

Nevedel som si predstaviť, čo mohlo priviesť na takéto miesto moju manželku. A dokonca viac ráz. Veď aj ja som sa ocitol v tejto uličke dohromady hádam dva razy, a Kumiko navyše neznáša pavúky. Nuž ale čo, povedal som si. Keď mi Kumiko povie, aby som vošiel do uličky a hľadal kocúra, urobím to. Prechádzať sa takto vonku je napokon oveľa lepšie, než čakať doma, či nezazvoní telefón.

Nepríjemne ostré slnečné lúče začínajúceho leta obkresľovali tieň konárov stromov, načahujúcich sa mi ponad hlavu, a v kostrbatých vzorkách mi ich vrhali pod nohy. Bolo bezvetrie, takže asi preto vyzerali tie tieň ako nezmazateľné škvvrny, pribité na zem. Okolo vládlo ticho a takmer som počul, ako pod dotykmi slnečných lúčov dýchajú stebielka trávy. Na oblohe sa vznášalo niekoľko malých oblakov, pôsobili jasne a čisto, úplne ako na pozadí stredovekej medirytiny. Všetko, čo som okolo seba videl, sa mi črtalo v neobvykle strohých obrysoch, takže aj moje vlastné telo mi tu pripadalo ako nejaký nafúknutý, neobsiahnuteľný tvor. A bolo mi neznesiteľne horúco.

Mal som na sebe iba tričko, tenké bavlnené nohavice a tenisky, ale napriek tomu mi po krátkej chôdzi na slnku z podpažia a z priehlbiny na hrudi vyrazili kropaje potu. Aj tričko, aj nohavice som práve dnes ráno vytiahol zo škatule, v ktorej sme mali uložené letné oblečenie, takže prenikavý zápach tabletky proti moľom mi dráždil čuch. Okolité domy sa jasne delili na tie, čo tu stáli už oddávna, a na novopostavené. Nové boli všetky malé, s maličkými záhradkami. Sto-

jany s napnutými šnúrami na sušenie bielizne sa pomestili už len do uličky, takže podchvílou som sa musel predierať po medzi rady uterákov, košiel a prestieradiel. Miestami sa z prihlých domov jasne ozývali hlasy z televízie, občas zazurčal prúd vody v splachovacom záchode a chvíľami ku mne privialo vôňu ľudového mäsitého jedla, duseného na karí korení. Naproti tomu domy, ktoré tu stáli oddávna, nejavili takmer nijaké známky života. Aby bolo ich súkromie lepšie chránené, majitelia tam mali v živých plotoch šikovne vysadené rôzne druhy kríkov, predovšetkým jalovca čínskeho. Cez nepatrné medzery medzi nimi bolo vidieť dobre udržiavané, rozľahlé záhrady.

V rohu zadnej záhrady jedného z domov osamelo trčal do hneď vysušený vianočný stromček. V druhej sa povalovali najrôznejšie hračky, akoby tam ktosi zhromaždil spomienky na detstvo viacerých ľudí a rozsypal ich po trávniku. Trojkolka, kruhy na hádzanie, umelohmotný meč, gumová lopta, gumová korytnačka, malá bejzbalová palica a všeličo iné. Bola tam aj záhrada s basketbalovým košom, v ďalšej mali zase rozostavené kvalitné záhradné stoličky a kameninový stôl. Biele stoličky vyzerali, akoby na nich už mesiace (a možno aj roky) nikto nesedel, pokrývala ich hrubá vrstva prachu. Na stole stála fialová váza v tvare kvetu magnólie, asi ju tam prilepili početné dažde.

V inom dome som si cez sklenené dvere s hliníkovým rámom mohol prezrieť celú obývačku. Mali tam koženú sedačiu súpravu, veľký televízor s príslušenstvom, sekretár (na ňom akvárium s tropickými rybičkami, vedľa nejaké dve trofeje) a ozdobnú stojacu lampu. Vyzeralo to ako rekvizity z nejakej televíznej drámy. V jednej zo záhrad mali mohutný koterec pre veľkého psa, zviera tam však nebolo a bránka bola zrejme už celé veky dokorán otvorená. Drôtená sieť trčala vydutá von, akoby sa do nej zvnútra niekto celé dlhé mesiace neustále zapieral.

Prázdny dom, o ktorom hovorila Kumiko, stál neďaleko od domu s kotercom. Už na prvý pohľad sa dalo zistiť, že

v ňom nikto nebýva. A veru nepôsobil tak, že by bol neobývaný napríklad len pár mesiacov. Pomerne moderná, poschodová budova, len dlho neotvárané, drevené okenice na nej vyzerali už poriadne zvetrane a z kovového zábradlia pred oknom na poschodí sa odlupovala červená hrdza. V nevelkej záhrade naozaj stála kamenná socha vtáka s rozťahnutými krídlami. Bola na podstavci, siahajúcom človeku asi tak do výšky prs, obklopovala ju však prebujnelá tráva a obzvlášť vytiahnutá zlatobyľ vysoká sa svojím vrchovcom načahovala po vtákových nohách. Nevedel som, aký vták by to mohol byť, pripadal mi však, akoby napínal krídla v snahe čo najskôr z tohto nepríjemného miesta uletieť. Okrem tejto kamennej sochy v záhrade nebola žiadna iná ozdoba. Na prístenku stálo niekoľko na seba naskladaných ošarpaných plastových záhradných stoličiek, vedľa nich kvitla žiarivo červená azalka. Inak tam bola už len burina.

Oprel som sa o drôtený plot, ktorý mi siahal po hrud, a chvíľu som záhradu pozoroval. Tu sa musí mačkám páčiť, ale teraz žiadnu vidieť nebolo. Len na jednom končeku televíznej antény na streche sedel holub a monotónne hrkútal. Tieň kamenného vtáka padal na listy hustej buriny a trieštil sa tam do samostatných obrazcov.

Vybral som z vrecka citrónový cukrík, rozbalil ho a dal si do úst. Keď som prestal pracovať, zároveň som skoncoval aj s fajčením, ibaže teraz nemôžem vydržať bez citrónových cukríkov. „Závislosť od citrónových dropsov,“ konštatovala manželka. „O chvíľku budeš mať všetky zuby deravé.“ No ja som s ich cmúľaním prestať nevedel. Holub na televíznej anténe vytrvalo hrkútal celý čas, kým som pozoroval záhradu. Znelo to, ako keď úradník pečiatkuje zväzok účteniek, v tej istej tónine a v rovnakých intervaloch. Nevie, ako dlho som sa opieral o drôtený plot. Pamätám sa, ako mi cukrík v ústach nechutne zosladol, a tak som vycmúľanú polovicu vyplul na zem. Potom som sa pohľadom opäť vrátil k miestu, kam dopadal tieň kamennej sochy vtáka. Vtom sa mi zazdalo, že na mňa ktosi zozadu volá.